

HOMILIA EN OCASIÓ DE L'INICI DEL MINISTERI PASTORAL DE MONS. SERGI GORDO RODRÍGUEZ COM A BISBE DE TORTOSA

Santa Església Catedral Basílica de Tortosa

Dissabte 9 de setembre de 2023

Cridats a sortir, “caminant junts”, irradiant arreu l’alegria de l’Evangeli

“En aquell temps, Jesús recorria els pobles del voltant i ensenyava. Llavors, cridà els dotze i començà d’enviar-los de dos en dos” (Marc 6,6b). Aquest fragment evangèlic així com la resta de les lectures de la Paraula de Déu que hem escoltat són les mateixes que avui fa sis anys van ser proclamades amb motiu de la meva ordenació episcopal, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, junt amb el bisbe Antoni Vadell i Ferrer, al cel sigui. Sí, “de dos en dos” és com el Senyor ens envia sempre a irradiar arreu l’alegria del seu Evangeli. “De dos en dos”, mai com a franciradors, mai com a líders autoreferencials, mai com a messies o “llaneros solitarios”, sinó fraternalment, en comunió, “caminant junts”, sinodalment, com ens recorda sempre el nostre bon Papa Francesc.

Una “sinodalitat viscuda” és precisament l’assemblea litúrgica tan bella que estem experimentant avui, aquí, tots i totes cridats pel Senyor, formant el sant Poble fidel de Déu que peregrina a la diòcesi de Tortosa. Tots nosaltres “som el seu poble i el ramat que Ell pastura”. Així ho hem pregat cantant el salm. Sí, Ell és el nostre Bon Pastor, que ens cerca quan som com ovelles perdudes, tal com hem escoltat a la profecia d’Ezequiel.

Som aquí, ben units, pregant units en ocasió de l’inici del meu ministeri pastoral. Som aquí, a la Catedral, l’església mare de totes les comunitats cristianes de la nostra diòcesi tortosina. Soc aquí, soc a casa, “cristià amb vosaltres i bisbe per a vosaltres” com deia Sant Agustí. I des del minut zero -comptant amb la gràcia del Senyor i amb el vostre afecte, suport i pregària- soc fent camí amb vosaltres, disposat a deixar-me dur humilment pel Senyor, cridat per Ell, enviat per Ell, recorrent des d’avui els pobles i viles tortosins, on Jesús, el nostre Mestre i Senyor, ja hi és abans que un servidor hi arribi.

“Jesús recorria els pobles del voltant i ensenyava.” Meditant aquesta icona del Senyor -Ell sempre itinerant, sempre en ruta, sempre “en sortida”-, he pregat i us demano que preguem molt especialment per tots els afectats pels estralls dels aiguats de la setmana passada a Alcanar i pobles del voltant. Que com Església diocesana esdevinguem, amb la nostra solidaritat i pregària, rostres de Crist Bon Samarità.

Aquí em teniu, estimats diocesans, amb molta il·lusió de venir a compartir la meua vida amb vosaltres, amb el desig d’amarar-me de cadascuna de les comarques de la diòcesi: les comarques tarragonines de la Ribera d’Ebre, la Terra Alta, el Baix Ebre, el Montsià i part de les del Baix Camp i del Priorat; i les comarques castellanenques d’Els Ports, el Baix Maestrat i part de l’Alt Maestrat.

Estic content perquè podem “caminar junts”, cridats a ser deixebles missioners del Senyor.

Desitjo aprendre molt de vosaltres, conèixer-vos, escoltar-vos, fer meus els vostres goigs i esperances, tristeses i angoixes, endinsar-me en la vostra història. En aquest sentit, no podem oblidar que a la nostra diòcesi tortosina comptem amb figures destacades en els camps literari, de la filosofia i de la teologia, com el poeta verdaguerià Tomàs Bellpuig (1879-1936) o el teòleg doctor Joan Baptista Manyà, tan vinculat al santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda.

Desitjo contemplar amb mirada de fe el pas de Déu per les vostres vides, la seva bona petjada en aquesta terra de sants i beats, amb la intercessió dels quals som novament cridats a “viure sempre contents en el Senyor” (Fl 4,4): Sant Salvador d’Horta, Sant Pere Màrtir Sans i Jordà, Sant Francesc Gil de Federic, Santa Maria Rosa Molas, Sant Enric d’Ossó i Cervelló, i els beats Jacint Orfanell i Manuel Domingo i Sol.

El Senyor, que “recorria els pobles del voltant i ensenyava”, és qui ens convida a ser una Església que surt a l’encontre de cada persona. M’agrada compartir amb tots vosaltres aquesta invitació que ens fa el Papa Francesc quan ens diu: “Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist (...) m’estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d’aferrar-se a les pròpies seguretats” (EG 49). Sortim, doncs, creient profundament que el que anunciem és quelcom extraordinari. Proposem sense imposar, sense proselitismes. Lliures de coses secundàries que impedeixen la missió. Sortim amb autenticitat, sense fer comèdia, sense ser buròcrates, sense viure-ho com un rol per a hores convingudes.

Cridats a una vida cristiana autèntica convertits al Senyor

Permeteu-me en aquest sentit que us conti una rondalla provinent de Sören Kierkegaard. Aquest pensador luterà danès del s. XIX, que maldava per una vida cristiana autèntica, deia:

“Una vegada es va establir un circ a la vora d’un poble de Dinamarca, i vet ací que, quan anava a començar la funció, el circ es va cremar. Llavors el director va cridar el pallaso, que estava ja vestit de pallaso, i li digué: – Si us plau, vés al poble i digues als seus habitants que ens ajudin a apagar el foc del circ, altrament les flames arribaran fins al poble a través dels rostolls dels camps acabats de segar i tot es cremarà. El pallaso, vestit de pallaso, se n’anà cap al poble i començà a cridar a la gent que, si us plau, correguessin en direcció al circ per ajudar a apagar el foc. Però la gent del poble van creure que el pallaso feia de pallaso, que allò era una nova manera d’invitar la gent a veure el gran espectacle. I, és clar, el circ es va cremar, les flames van córrer a través dels rostolls, i el poble va quedar també consumit pel foc”.

La lliçó d’aquesta rondalla és tan òbvia que de vegades la passem per alt. El Papa emèrit Benet XVI, quan era el jove teòleg Joseph Ratzinger a la Universitat de Tübingen, havia fet esment d’aquesta paràbola a l’inici del seu llibre titulat *Introducció al Cristianisme*. Us la comparteixo perquè crec que ens adverteix del

perill segons el qual, quan el Senyor ens envia a comunicar la seva paraula, no és difícil que alguns no rebin bé el missatge de la bona notícia de l'Evangelí que els volem trametre, potser perquè inconscientment o conscient tenen el prejudici segons el qual els missatgers -per exemple, els catequistes, els predicadors- comuniquem donant la impressió que som com uns pallassos que anem maquillats, complint una funció, com uns funcionaris que exerceixen un rol només a unes quantes hores convingudes, com fent comèdia, com si no ens acabéssim de creure autènticament el que trametem, dient paraules velles i gastades que no tenen cap perill i que es poden deixar de banda. Que no ens passi això mai a nosaltres, ni a mi com a bisbe vostre.

Meditant tant l'Evangelí proclamat avui com la rondalla esmentada, veig que el Senyor, que ens fa recórrer pobles i viles comunicant la seva Bona Notícia, vol que ho fem des d'una autenticitat de vida, convertits a Ell, transformats per Ell, vivint "per Ell, amb Ell i en Ell".

Cridats a servir el Senyor amb alegria

I ara us faig una confidència. Quan fa sis anys vaig haver de cercar un lema episcopal, tot d'una vaig escollir-ne el següent: *Serviu el Senyor amb alegria* (salm 99,2). I vaig considerar que aquell servei per al qual em cridava el Senyor no era sols una crida per a mi, per tal de servir-lo únicament jo a Ell, sinó que vaig desitjar que es convertís en un lema eclesial, comunitari, sinodal, de fe compartida, de servei joiós compartit. En efecte, l'antífona diu «serviu», no diu pas «serveix». Diu «serviu», tots i totes, fraternalment, jo amb vosaltres, i vosaltres amb mi, sempre ben units servint el Senyor, especialment en els seus predilectes: els malalts, els febles i afeixugats per qualsevol circumstància, els pobres i necessitats. I visquem-ho «amb alegria». Una alegria que no és fruit únicament d'unes circumstàncies favorables o d'un tarannà propi dels qui són optimistes de mena. És l'alegria que, com ens recorda Jesús a l'Evangelí, «ningú no us podrà prendre» (Joan 16,22), la joia que neix del viure en l'amor del Pare, el goig que neix del cor del qui lloa el Senyor perquè viu l'alegria de ser seu, tot seu. La "veritable alegria" la vivim quan no la cerquem tancats en nosaltres mateixos, sinó quan brolla, neix i creix cercant l'alegria dels altres.

Agenollats davant la Verge de la Cinta

Quan he entrat avui a la Catedral, m'he agenollat davant el Santíssim i davant la bella talla policromada d'alabastre que representa la Verge de la Cinta amb unes faccions plenes de dolcesa i de misericòrdia, vestida amb mantell, túnica i vel i envoltada d'una corona d'estrelles, però amb els peus calçats amb unes senzilles sandàlies i fent el lliurament de la Cinta a l'altar, que -com sabeu- ens recorda el Crist, que a l'altar de la santa Creu ens deixà la taula en la que ens fa fills de Déu Pare i germans seus en l'Esperit Sant.

Per això, amb la confiança de fill, m'atreveixo a cloure les meves paraules amb una pregària a la Verge de la Cinta, una pregària que he volgut inspirar en el rostre i en altres detalls de la seva sagrada imatge:

Verge de la Cinta, vulgueu escoltar la pregària que us dirigeix el darrer dels vostres devots, cridat pel Sant Pare a servir com a bisbe els cristians i tota

persona de bona voluntat en aquestes terres de vella tradició cristiana entorn del riu Ebre.

Vós, que porteu unes senzilles sandàlies, vulgueu-me acompanyar en tot moment quan recorri els pobles del voltant com ens demana el vostre fill Jesús a l'Evangeli proclamat avui. Que sàpiga fer aquest camí dient sí cada dia, a cada moment, cada passa, sortint, "caminant junts", irradiant arreu l'alegria de l'Evangeli. Per intercessió vostra, prego especialment per tal que madurin aquelles llavors que el Senyor sembra abundantament per tal que siguin molts els joves que acceptin la crida al ministeri ordenat.

El vostre nom, bona Mare de la Cinta, és especialment invocat per facilitar el part de les mares i l'acolliment dels fills i les filles que obren els ulls a la llum d'aquest món. Us demano que el meu servei de bisbe, acompanyat dels preveres i diaques, dels seminaristes, dels membres de la vida consagrada i de tots els fidels laics i laiques de la diòcesi -infants, joves, adults i ancians de cada comunitat cristiana-, faciliti també el naixement a la fe dels nous fills i filles de l'Església per mitjà del baptisme i dels altres sagraments de la iniciació cristiana, de la catequesi i de l'educació cristiana.

Feu, oh Mare nostra, que escoltem sempre aquestes paraules: "Agafa't a la seva Cinta! No tinguis por!". M'agafo, doncs, a la vostra Cinta i poso el meu treball apostòlic al servei del bé comú de tot aquest poble, i en bé de l'Església que pelegrina en aquestes terres tortosines, amatent a tota persona de bona voluntat, tractant les autoritats amb respecte pel seu compromís en el treball pel bé de tothom.

Finalment, invocant la vostra intercessió davant de la Santíssima Trinitat, i la dels vostres devots que ja han arribat a la casa del Pare, renovem el nostre compromís cristià d'estimar-vos, com ho feren les moltes generacions que ens han precedit. Ho fem amb aquestes paraules del vostre Himne: *Fills de la terra tortosina cantem a nostra Cinta, himnes d'amor. És la Cinta nostra Reina, nostra Mare, nostre Tresor. Veniu tortosins. La Cinta mo'l demana, donem-li'l cor. Estimem-la, adorem-la, jurem defensar-la hasta la mort. Cridem sempre a veu plena: Nostra Cinta, sobretot! Nostre Cinta, sobretot!*

Amén

† Sergi Gordo Rodríguez

Bisbe de Tortosa